

Данилов Настављач је главни извор за догађаје ове године. Он није усамљен, а остали га „прате“. Оно што је извесно то јесте његов раскорак у односу на реал.

У основи приче јесте наводни сукоб Српске Цркве и Цариграда око проглашења Српске патријаршије.

Следи прича о наводној мисији инока Исаије која се одвија супротно вољи Српског патријарха Саве. То је у начелу немогуће. Мисију тобож предводи монах лаик Исаија и учествује у решавању питања где је немогуће било шта учинити без учешћа особа са чином епископа.

Додатна невоља је у томе што људе из српске науке такво стање сматрају потпуно нормалним и немају чак ни сумње око тога да ли је такво стање могуће. Кроз протекли период рад српске науке састоји се само у парафразирању текста Даниловог Настављача.

Можда решење треба тражити у правцу унутрашњих подела у Српској Цркви. За званичну Српску Цркву оличену у патријарху не постоји никакав проблем. У корпусу Српске Цркве тад постоје људи који не мисле тако, већином склони да у Цркви Византије виде ауторитет који је изнад Српске Цркве. Тој групи припада и Данилов Настављач и Исаија и они стварају фаму о потреби, улози и неком успеху мисије. Сви познати текстови говоре о мисији. Ипак, не слажу се у опису њеног састава и основног циља. По првима то је решавање сукоба двеју Цркава, по другима мисије се тичу питања положаја српских монаха на Светој Гори што би (можда) било могуће... Значи, извори о мисији само привидно се слажу – разилазе се у погледу састава и циља мисије...

Важно је да званични став Српске Цркве поводом овог стања не налазимо ни у једном сачуваном тексту (?). Смрт патријарха Саве IV помиње „успут“ а потом читаво последње поглавље зборника ЖКС посвећено само избору и посвећењу патријарха Јефрема нешто необично и неочекивано.

Неки архиепископи у кодексу имају само белешку уместо житија а овде само избор Јефрема посебно поглавље.

Ако се не усвоји теза о постојању фракција (опозиције) у Цркви онда постојање стања „смеше“ нетачног и реалног остају и даље без икаквог објашњења.

Још увек живи несметано настојање Беча старо преко два века да се у циљу умањења значаја Косовске битке (1389) и предања о њој без правог основа истиче значај Маричке битке. Главни носилац те приче јесте тандем Јагић-Јиречек и нажалост још моћна српска наука Ст. Ст, Ј. Радонић, о чему сведочи Ј. Хаџивасиљевић...